

TN - lämnar ingen oberörd

Ch. red.
har ordet
sidan 2

Kort från
Knutebo
sidan 3

Henriksson
berättar
sidan 5

19 Trollens Nyheter 93

Årgång 29 julen 1993

INNEBANDY hur startade det

Läs den gripande historien om hur det numera så populära spelet innebandy började. Familjen Bandi, pionjärer inom sporten, startade sin karriär i norra Afrika, för att sedan fortsätta och fullfölja sitt värv i den kalla nord. Närmare bestämt i hjärtat av Södermanland. Denna avslöjande historia hittar ni på

sid 17.

En riktigt God och
Glad Jul
och ett
Gott Nytt År
tillönskas
våra läsare

Så kan det gå

Anders Nilsson, vår Vänersborgsredaktör, har inkommit med en berättelse där sensmoralen är den att man inte skall ta sig vatten över huvudet. Nilsson beslutade sig för att ställa upp i Vasaloppet, men detta fick ödesdigra konsekvenser. Hur, varför och om denna idé genomfördes får ni reda på om ni snabbt bläddrar fram till den sida som har numret 8 uppe i högerkant.....

Träffplats 1994 är bokad

Måndagen den 18 juli 1994 samlas vi till den årliga Trollsykienträffen. Det blir inte på Gilwellgården utan invigning äger rum på gamla anrika Jdaröds slott, som numera är kursgård. Vi har varit där förut, nämligen 1989, och då som nu är det Karin och Inge som står för värdskapet. Träffen avslutas fredagen den 22 juli. Närmare information kommer att skickas ut under våren.

Vi är hjärtligt välkomna!!

Chefredaktör'n säger ifrån

Nu är jag lite upprörd. Jag börjar med att skriva av mig den biten, så vi kan lägga det till handlingarna. Det är nämligen så att årets Trollens Nyheter är rekordliten till sidantalet. Om man nu kan tala om rekord i det sammanhanget.

Det är 29:e året den ges ut och nästa år firar vi trettioårsjubileum med tidningen. Jag hoppas att detta bara var ett mellanår vad det gäller antalet inkomna bidrag och att det till nästa år kommer att rasa in manus och uppslag. Många av mina trogna manuskriptare har lyst med sin frånvaro och det är inget bra tecken. Alltnog, en tidning har det blivit och om jag får säga det själv blev den trots allt riktigt bra. Det inskickade materialet har hållit hög standard och kommer att bereda er en trevlig läsning under jul och nyårshelgerna. Som ni har sett på första sidan kommer 1994 års Trollsykienträff att hållas nere i Skåne, närmare

bestämt Idaröds slott i Harlösa kommun. Jag och värdparet Karin och Inge hoppas på mangrann uppslutning. Jag vill även passa på tillfället att tacka er för att ni gjorde 1993 års träff till den trevliga tillställning den blev.

För att återgå till nuet. Tidningen var svårare att få ihop i år, mest på grund av den brist på inspiration som följer med när bidragen blir så få. Men med uppbyggande av alla mentala krafter och med den förhoppningen att det bara var ett mellanår lyckades jag få ihop den. Som ni kanske vet har jag gått i skolan under hösten. En kurs anordnad av arbetsförmedlingen där jag läser svenska, matte (usch!) och samhällsorientering.

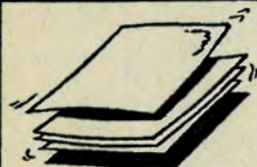
Den kursen har faktiskt gett en hel del. Inte främst kunskaper men en härlig kamratanda med övriga klassmedlemmar. Dessutom har vi fått lära oss att inte vara rädda för att tala om de fördelar vi har, alltså vad vi är bra på. Vi

har alltså, för att tala klarspråk, helt skrotat den svenska Jantelagen, som innebär att vi inte ska tro att vi är något. Alla människor är unika och har egenskaper som måste tas fram och bearbetas. På det sättet får vi ihop den kompetens som krävs för att leda in detta land, Sverige, på rätt spår igen efter den senaste tidens kriser, avslöjanden om fallskärmsavtal och så vidare.

Med dessa ord avslutar jag årets inlägg och hoppas att ni får en God Jul och ett riktigt gott nytt år.

Eric Lennartsson

Eric Lennartsson
Chefredaktör

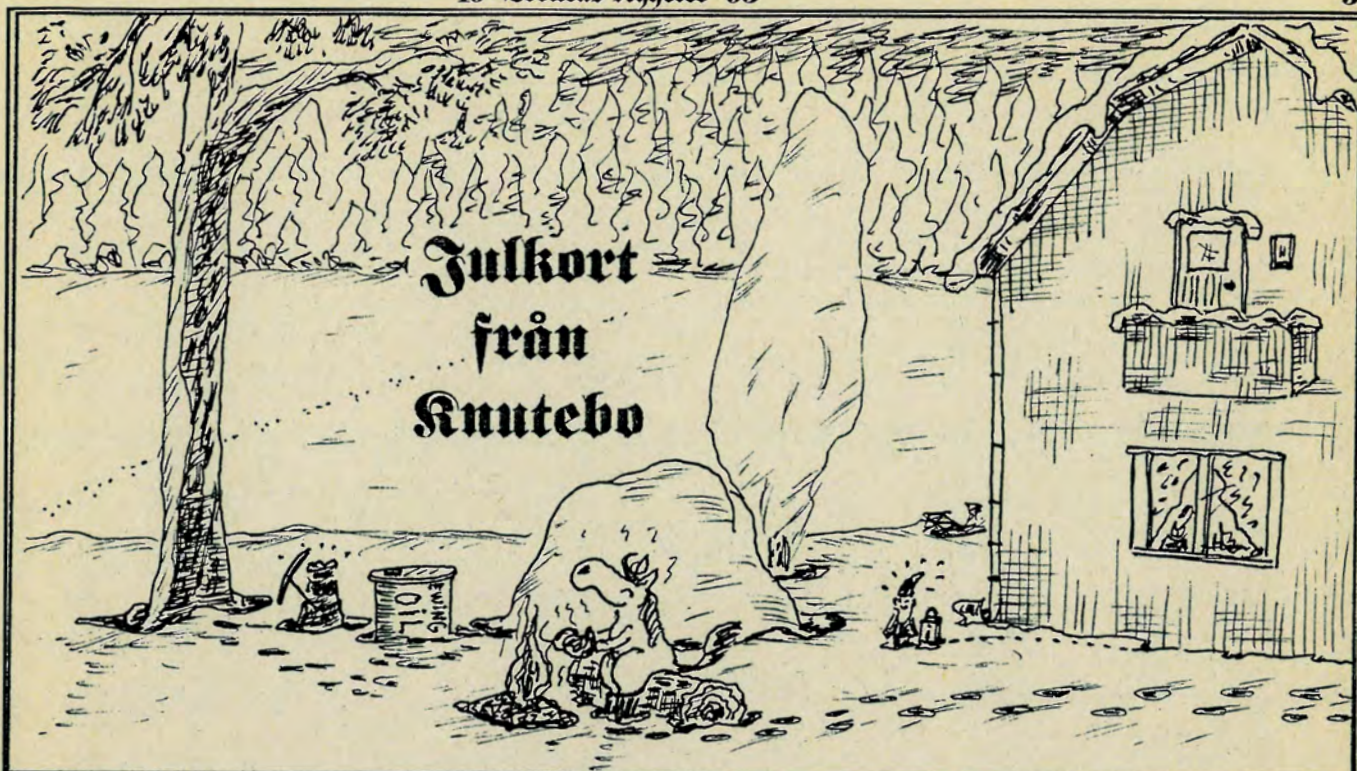

Nästa år kommer vi igen
med förnyade krafter

Trollens Nyheter
Grundad julen 1965

Chefredaktör och ansvarig utgivare Eric Lennartsson
Redaktion: Hans Gunnarsson (illustrationer)
Utrikeskorrespondent i Skåne Bernie Olovsson
TN:s adress: Esplanaden 10 B 613 30 Oxelösund
Tel: 0155 - 375 80

Julkort från Knutebo

- Är det verkligen 29:e året i rad som TN kommer ut, sa Trilla en dag och såg riktigt förvånad ut.

- Jodå, sa jag. Det stämmer allt, om det nu blir nån tidning i år förstås. Jag vet att alla fått brev från Lennart i Oxelösund där han skrev att han är beredd att "snickra ihop" en tidning om det bara kommer nåt att snickra ihop.

- Men då måste du väl ändå skriva nånting du också, sa Trilla. Du får väl göra som de två sista åren och anlita en "spökskrivare". Du kan ju försöka berätta allt det roliga som Benjamin berättat för oss, sa hon.

- Javisst, så fick det bli. Nu är det alltså Benjamin som berättar genom mig som berättar genom "spökskrivaren". Ja, ni ser väl hur krångligt allting kan bli när man bli äldre.

Det är inte många som vet att Benjamin faktiskt var med på

sommarens jubileumsträff nere i Sörmland. Han syns ju inte mycket Benjamin och inte hörs han heller. Men, som sagt, med var han på den 25:e träffen.

Alla som läser TN ordentligt vet naturligtvis att Benjamin numera är hustomte i granngården till Stranna. "Villes kåken" som vi säger även om det numera är en helt nybyggd gård. Det var bara en händelse att Benjamin råkade slinka med till Sörmland. Han hade ju hört att något var på gång - så har det förresten varit alla somrar de senaste 25 åren.

Benjamin visste dock ingenting om vart färden skulle ställas, men eftersom han hade det lugnt på gården den här tiden på året så tänkte han att jag ska väl kunna vara borta en vecka om jag bara klarar av att komma med på ena eller andra sättet. Han lyssnade på allt som försiggick på Stranna och kunde snart räkna ut när

det skulle bli åka av.

Så kom Åke nersvängande med sin bil en tidig morgon, ja det var så pass tidigt att Benjamin nätt och jämnt hunnit gnugga sömnen ur ögonen. Och ändå är han faktiskt rätt morgonpig.

Han förstod att Åke skulle hämta Murklan på Hällgården och att han gjorde avstickaren till Stranna bara för att få sig en näbbskvätt kaffe innan han for vidare.

- Medan han går in och får kaffe smyger jag in i kofferten, tänkte Benjamin. Jag behöver ju inte ha nåt särskilt med mig, men jag kan ju alltid ta med mig kameran i fall att...

Jodå, Benjamin rusade över till Stranna så fort Åke gått in. Han måste ju rusa för att vara säker på att hinna eftersom det går åt rätt många hustomtesteg för en så pass lång sträcka. Det gick fint att krypa ner i bagageluckan och även om

han visste att Åke var oerhört ordningsam och noggrann med allt han gjorde så blev han ändå överraskad. Bagageutrymmet var som ett salsgolv. Inte ett skräp eller en onödig pryl någonstans. Åkes väska och reparationslådan samt tält, sovsäck och fiskegrejer var allt som fanns, prydligt och snyggt placerat förstås.

Så kom då Åke och det bar iväg söderut. En avstickare in på Hällgården för att hämta Murklan och så fick Benjamin även hennes lilla väska intill sig. Men det fanns gott om plats för honom. Han behövde inte alls sitta eller ligga obekvämt. I det välstädade utrymmet kunde han till och med ta sig en liten promenad om han så önskade.

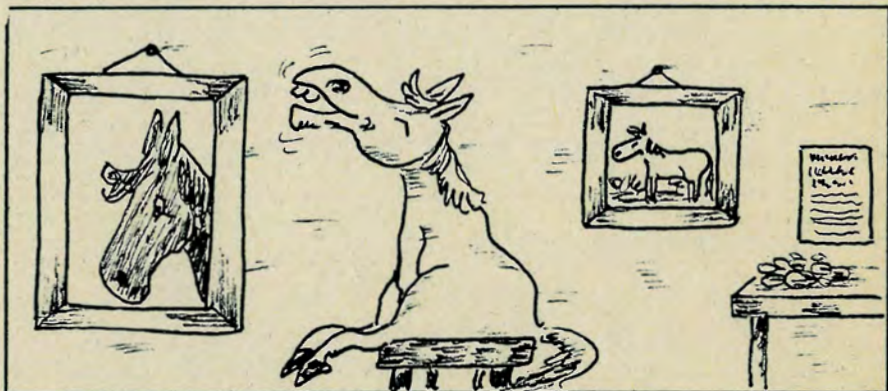
Det var långt till Sörmland, det kunde han snart konstatera. Men det var också vackert därnere så det ena uppvägrade liksom det andra.

Så var man då framme vid Gilwellgården. Kors vad grant det var. Lite lagom kuperad terräng omkring anläggningen som låg alldeles vid stranden av Båven, Sörmlands största sjö. På andra sidan viken låg Rockelsta slott, en sägenomspunnen herrgård som Benjamin fick veta att många av träffdeltagarna besökt året innan och blivit guide genom hela slottet.

Fint mottagande blev det förstås och inomhus var det som vanligt vackert dukat inför invigningskaffet av denna 25:e träff.

Men allra mest fantastisk var ändå utställningen som berättade om händelserna kring släkträffarna från tidigare år. När ridån väl var

från dragen till det "hemliga rum" där utställningen fanns kunde Benjamin knappt se sig mätt på dessa fantastiska "konstverk". Vilket jobb det låg bakom. Och varifrån hade dom fått allt material för att inte tala om alla tokiga idéer. Det var helt otroligt tyckte Benjamin och han var in i rummet flera gånger under veckan, läste noggrant alla texter på skärmarna och studerade lika noggrant alla "lämningar" från tidigare träffar.

Benjamin tyckte att utställningen var något i hästvåg...

Benjamin satt faktiskt i timmar och berättade för Trilla och mig och det går liksom inte att med ord - framför allt inte i andra hand - beskriva vilken upplevelse han tyckte detta var. Jag hoppas verkligen, sa Benjamin, att alla tittade igenom utställningen ordentligt för tyvärr var det ju så att större delen av materialet inte gick att spara och nu alltså är ett minne blott.

Benjamin förstod också på dom resonemang han lyssnade till att årets lekar och tävlingar till stor del var helt nya. Även där hade arrangörerna lagt ner ett enormt arbete för att få lekarna så trevliga som möjligt. I femkampen till exempel var så gott som alla grenar helt nya och okända.

Dessutom - inte att förglömma

- vädret var ju perfekt i stort sett hela veckan. Maten var som vanligt, vällagad och god. I övrigt förekom allt som brukar finnas med på träffveckans program med bland annat både stormästerskap, mellanmästerskap och fisketävling.

En härlig kväll blev också grillkvällen på en udde i Båven där Hasse och Anders underhöll och alla myste i kvällssolen.

Och sist men inte minst: En härlig tur med turistbåt på Båven där man både fick se Sörmlands landskapsfågel fiskgjusen liksom dess bon.

Ja, jag kan som sagt inte berätta på det sätt som Benjamin lade ut texten, men alla har väl ändå förstått att han tyckte detta var en fantastisk vecka.

- Det blir kanske ingen träff nästa sommar, sa Benjamin och såg lite ledsen ut. Men om det blir tror jag allt att jag ska försöka smyga mig med på något sätt.

Med detta önskar Trilla och jag samt Benjamin och våra övriga barn en riktigt god jul och ett gott nytt år.

Jakob Knutebo

Länge leve republiken!

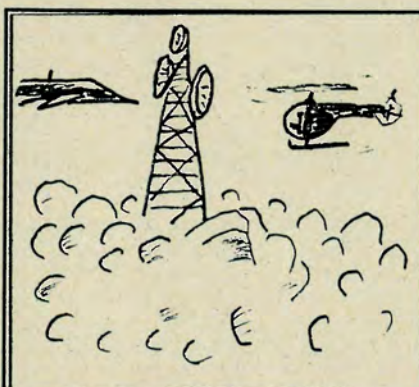
Visst är det väl hopplöst?? Precis när hösten faller på drabbas man av total skrivkramp. Jag undrar vad det beror på... Kan det vara att man är rädd därför att tidningen har så stor spridning (den är ju trots allt rikstäckande). Eller beror det på det faktum att det finns många kunniga kritiker i läsekretsen? Ja, inte vet jag, men man får väl göra sitt bästa och försöka prestera något läsvärt.

Jag har ju även i år haft möjligheten att lämna såväl republiken Trollsykien som konungariket Sverige och fått möjligheten att vidga mina vyer i ett av våra nygamla grannländer Litauen på andra sidan poLEN Östersjön.

Min uppgift var att utbilda 20 ungdomar i ledarskap. Men det var inte utbildningen i sig som satte de djupaste spåren, utan snarare allt runtomkring.

Att nöden skulle vara stor var jag till viss del beredd på, men den fientlighet man anar hos litauerne och då främst mot ryssen var en liten chock. Det kändes verkligen som en form av främlingsfientlighet. Jag förstod att den utbredande maffian hade en stor del i det växande hatet, men också de sista militärerna (som faktiskt lämnade landet samma dag som jag - vilket naturligtvis ledde till beröm från mina kollegor som undrade hur jag lyckats i dessa svåra förhandlingar).

Militären var ju dem som i januari 1991 dödade 15 perso-

USA och FN anföll Irak dagen efter att 15 personer sköts vid TV-huset i Villnius...

ner vid TV-huset i huvudstaden Vilnius. Denna händelse rönnte naturligtvis stor uppmärksamhet i Sverige och övriga världen, men föll snabbt i glömska då USA och FN dagen efter anföll Irak för första gången.

Men det är klart att det inte är så konstigt att man känner främlingsfientlighet i Litauen. Man gör det ju i Tyskland, i England, i USA och i Sverige.

Fast i Sverige är det väl kanske en annan form av främlingsfientlighet som härjar. Den som vi med ett annat ord kan beskriva som okunskap och motvilja. Jo, jo det finns rasister i Sverige också, men de är få, ytterst få, men farliga, ack så farliga. De är välorganiserade, PR-kunniga och experter på att vända statistiska siffror ut och in. Men det stora flertalet är inte rasister utan främlingsfientliga. De irriteras av flyktingströmmen och tror att svensk ekonomi belastas av vår flyktingpolitik, och att det är flyktingarna som gör att vi får det sämre.

I republiken Trollsykien råder ju tvärtemot öppna gränser och varje år tas nya tillskyndande flyktingar upp i gemenskapen och beviljas omedelbart asyl. De ges samma rättigheter som alla andra republikinnevånare, med ett undantag - vissa tävlingar är ju öppna endast för vissa Trollsykienbor.

Ekonomiskt belastas nya innevånare lika hårt som alla andra och ger dessutom stöd till de äldstes väl och ve.

Nya flyktingar i Trollsykien tilldelas arbete att utföra och Trollsykienborna delar med sig av bördan, såsom kökstjänst.

Tänk om konungariket Sverige lärde sig av Trollsykiens generösa flyktingpolitik. Kanske en inbjudan till Berit Rollén till nästa års träff är på sin plats. Men å andra sidan kanske inte resvägen är tillräckligt lång och resmålet tillräckligt exklusivt, men då kan jag tipsa om såväl Pakistan, Somalia och Afgahnistan som exempel på samma generösa flyktingpolitik.

Men det är ju klart att vi har ju kris i Sverige och då har vi inte råd med alla dessa flyktingar, och varför skall alla ta sig hit till Sverige. (Fakta: I världen finns cirka 18.5 miljoner flyktingar. Av dessa sökte sig 2 promille till Sveriges gräns 1992. 8 av 10 fick ej tillstånd att stanna i Sverige).

Nej, jag säger som Stig Wallin (iniativtagare till 5 i 12-rörelsen) i Härnösand, vars

Forts. på nästa sida

dotter jobbade aktivt mot främlingsfientlighet och för flyktingar och som mördades av en somalisk flykting varpå Stig gjorde allt för att förhindra repressalier från svenskar mot andra flyktingar på flyktingförläggningen i Härnösand.

- "Om en Stockholmare hade mördat min dotter, hade det då givit mig rätten att ge mig på alla stockholmare och bränna kors på deras tomter, kasta brandbomber i deras hus, mobba deras barn och sprida hat mot dem".

Tänk att en man kan vara så klok. Man skulle kunna tro att han var från Trollsykien - länge leve republiken.

Ulf Henriksson

Trollsykien (TT)

Fisketävlingen på årets Trollsykienträff avlöpte utan större mankemang. Det drogs upp en hel del fisk, dock ingen mal. Malen är dessutom fridlyst i Båven, så det kanske var tur att ingen nappade. Vinnare av metartävlingen blev Nils Holgersson, Trollhättan, som fick upp 8 fiskar som sammanlagt vägde 215 gram. De följande platserna belades av dessa personer:

2. Karin Edblom 190 gram
3. Anders Östlund 160 gram
4. Fredrik Jansson 120 gram
5. Björn Wallin 120 gram

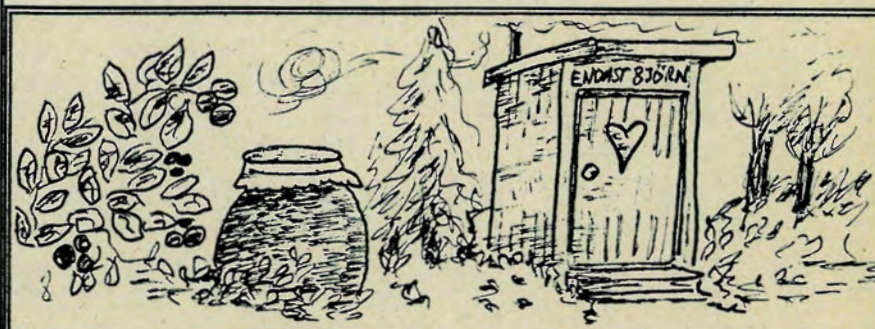
Fisketävlingen 1992 vanns av Lars Olovsson, Älvängen. Hans fisk vägde då 460 gram. Tvåa kom då Åke, 285 gram och trea blev Nils på 200 gram. Det var det!!!

I lingonskogen

Solen har varit uppe en bra stund när vi ger oss ut i lingonskogen. Andas in skogsdoften är det skönaste jag vet. Särskilt i dessa tider när avgaserna kittlar näsan dagligen. "Första lingonen du ser ska i korgen". Annars får du inte fullt är en regel som vi lärde oss som barn.

en sten eller stubbe och bara njut. Sverker har varit och sett sig om och säger att här kan vi plocka i flera dagar. Vilket vi också gör.

Den sista dagen vi var där fick vi se björns spillning. Bara rakt upp vid "vika" alltså. Någon björn såg vi inte, men den hade i alla fall

Både lingon och björns spillning fanns att skåda i den stora skogen..

Vi traskar på. Stigen är oländig nu mot vad den var förr när korna gick "på skogen" och betade. Vi hittar några kantareller. Dem måste vi ta. Snart är vi uppe på "Älghugstret". Hugster säger vi, men det heter väl hygge? Här finns det lingon. Vi får välja lite för en del är inte mogna än. Men det mesta är moget. Vi fyller våra korgar och tömmer två gånger. Då är det dags för vila. Fram med kaffeflaskor och mackor. Sätt dig på

gått där. De hade också sett spillning bortåt Mjuggsjön. Så den lufsar väl omkring. Det var årets lingonplockning. Vi hade kunnat gå dit flera gånger och fått fulla kärl. Men marknaden var mättad. De som ville ha lingon hade fått.

Nu blir det att längta till nästa höst. Jag känner ännu värmen från solen och de stora lingonklarsarna i mina händer när jag blundar. O, vad jag längtar!!

Dammtussen

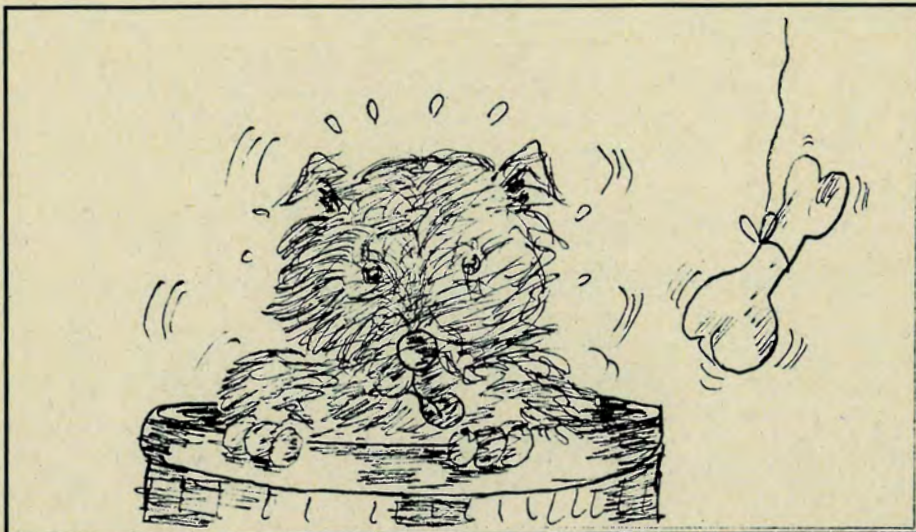
Rapport från "Buffan"

Goddag och God Jul får man väl säga. Jag kanske ska presentera mig. Det är jag som l i t e vanvördigt brukar kallas Buffan. Jag heter ju egentligen Madickens Buffan, men

av någon anledning bryr man sig aldrig om att använda hela namnet. Jag är alltså hund hos Sven och Kerstin Ivarsson i Sundsvall. Inte vilket hund som helst som ni säkert förstår. Jag är av rasen Cern. Det är en terrierras som kommer från Skottland och där används till grytjakt. Så nu vet ni det.

Vi Cerns anses vara glada, tuffa och framåt. Det är vi också, inget snack om saken. Ibland brukar Matte säga att jag är mer pojke än flicka alldeles som om inte vi hundflickor kan vara tuffa. Ni skulle se när jag sätter fart på katterna här på gården. Jag tycker att det finns alldeles för många av dom här och därför försöker jag få iväg dom härifrån. Förresten håller jag ordning på alla hundar här också. Man är ju äldst och då gäller det att säta sig i respekt.

Som familjehund har man ju mycket ansvar. Det gäller till exempel att se till att husse och matte får ordentligt med motion. Med matte är det inga problem. Henne brukar jag ta

med mig på en ordentlig runda varje förmiddag. Då brukar vi ha väldigt roligt, matte tycket ju så mycket om att kasta pinnar, och då måste hon ju få det. Fast ibland tycker jag det blir tjatigt. Då brukar jag leta upp en kotte eller något annat som hon får kasta en stund. Hon brukar ta med sig en tant som bor granne med oss, det är en snäll en. När vi kommer hem brukar hon bjuda på kaffe, och då får jag alltid något gott.

Husse är lite svårare att motionera, han har alltid så mycket ursäkter för att slippa. Nu är ju jag en ganska envis typ så för det mesta drar jag med honom ut. Då brukar också matte följa med och då kan det bli en riktigt lång promenad.

När jag kom hit till det här huset sade ju både matte och husse ifrån att det inte skulle bli till att ligga i deras säng för min del. Så där ligger jag för det mesta numera. Ibland kan då husse titta riktigt strängt på mig och säga "ligg nu på din plats", då lägger jag mig där, men sedan hör jag ju

när han somnar (han snarar fast det erkänner han ju inte). Då är det bara att hoppa upp och lägga sig till rätta.

Det är en sak jag inte begriper med människor. Dom har fått långa ordentliga

ben att gå med eller om de så vill springa. Ändå envisas de med att åka bil. Detta eländiga, illaluktande och skramliga vidunder. Jag hatar bilen, man blir ju sjuk när man måste åka i den. När de bara ska åka någonstans här i stan, brukar de vara hyggliga och låta mig stanna hemma. Jag ser ju på en gång om det är bildags. Då klär dom sig snobbigt och dant, inga riktiga skor och varma kläder då inte. När dom klär sig så brukar jag krypa in under sängen och gömma mig. Det hjälper inte förstås om dom har tänkt åka långt och vara borta länge, då måste man med. På sommaren när dom åker ut med husvagnen går det ju an, då är det ju någon mening med det hela. Då får man ju ut i skogen och springa lös och kolla vad alla harar, sorkar och möss har för sig. Har man lite tur kan man komma på riktigt fina, spännande lukter. Ska dom däremot bara iväg och hälsa på någon, tycker jag lika gärna dom kan gå. Då får dom ju frisk luft och motion och jag

Forts. på nästa sida

får lukta på en hel del efter vägen.

Det värsta är nog ändå när dom får för sig att jag är för långhårig. Då far dom iväg med mig till en tant som rycker av mig allt hår. Det låter ju lite våldsamt, men det är inte så farligt som det låter. Det är inte det som är det värsta, utan när jag kommer hem. Kan ni tänka er hur det är att vara flintis över hela kroppen. Det är inte roligt skall jag säga. Omöjligt är det ju också att inge respekt när man går omkring och ser ut som en säl. Nu växer det ju ut rätt så snabbt, tack och lov, men de första fjorton dagarna håller man sig helst inomhus.

Annars är det rätt så bra här. Man har en säng att sova i, mat får man på bestämda tider och motion får man mer än vad man egentligen behöver. När jag sen får jaga en katt eller skrämma upp småvalparna här lite, då känns livet rätt så skönt. Blir man någon gång sugen på en extra godbit sätter man sig bara framför matte eller husse och lägger huvudet på sned och ser lite extra gullig ut. Det brukar funka varje gång.

Så är det att leva hundliv. Tjena på er och ha en fin jul och ett gott och bra nytt år.

Hälsningar

Madickens Buffan.

Stormästerskapet 1993 vanns av Anna Kristinasdotter tätt följd av Anders Åkesson och Lars Olovsson. Medelmästerskapet vanns av Anders Nilsson, Vänersborg.

Så kan det gå!?

- *Vasaloppet? sa jag.*
- *Ja, du måste åka Vasaloppet, sa han, brudens far.*

Jag hade varit på bröllop. En kompis hade gift sig. Efteråt hade det varit fest hemma hos brudens far och mor. Vi hade åtit och frossat i både mat och dryck. Vid kaffet hade vi samlats ett gäng inne i Bertils (brudens far) troferum. Ett rum fyllt med pokaler, medaljer och diplom. Det var Vansbrosimmet, Göteborgsvarvet, Vätternrundan, Lidingöloppet, Stockholm maraton och mycket, mycket mer och så Vasaloppet.

Bertil var en sån där "motionsdåre", minst sagt. Han fullkomligt älskade att till varje pris ständigt ge sig på nya utmaningar, för att av någon outgrundlig anledning, ta ut sig så till den milda grad att det tog honom minst fem dagar till en vecka att bli människa igen. Och som sagt, det fullkomligt drällde av utmärkelser på väggarna.

Det var 23 vasalopp, 10 Vansbrosim, 20 Vättern runt, 15 Lidingölopp, 8 Göteborgsvarv och alla Stockholm maraton från det att det startade.

- *Är det inte väldigt kämpigt det? undrade jag.*

- *Vadå? sa han.*

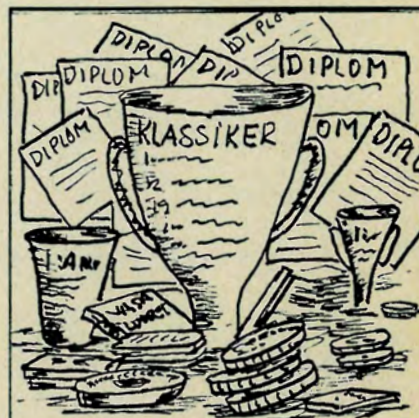
- *Vasaloppet, sa jag.*

- *Onejdå! Bara man lägger upp träningen riktigt så är det inga som helst problem.*

"Lägga upp träningen", tänkte jag och småflinade lite elakt.

Kvällen innan bröllopet hade

bruden och brudgummen flytt hem till oss för att undvika alla otrevliga överraskningar, som med största sannolikhet skulle drabba brudgummen. Hans arbetskamrater hade nämligen lovat honom en svensxa av allra värsta sort.

Troferummet hos brudens far Bertil var fyllt av pokaler, medaljer och diplom.....

Vi hade suttit ute på vår altan och grillat och han, brudgummen, berättade då om Bertil och hans vurm för utmaningar. Och det var en av berättelserna som jag nu inte kunde låta bli att dra på munnen åt. Det var en episod då Bertil hade "lagt upp träningen" väldigt noggrant, ett helt år i förväg. Och en vecka innan Vasaloppet skulle gå av stapeln hade han insjuknat och därmed missat evenemanget. Han blev då så fruktansvärt sur och Kent avrådde mig från att någonsin föra det på tal inför Bertil.

- *Ja, men hur gör man för att komma med? undrade någon.*

- *Man ringer in och så får man inbetalningskort, men man måste vara snabb för det är många som vill åka.*

Forts. på nästa sida

En ny tanke slog mig plötsligt, "finns det fler sådana här dårar ute i vårt avlånga land?". Och svaret kom blixtnsnabbt.

- Javisst, hur skulle annars Vasaloppsarrangörerna få ihop 15-16 tusen deltagare varje år.

- Vill ni att jag ska beställa platser åt er också när jag ringer? undrade Bertil.

Svaret kom unisont.

- Nej!

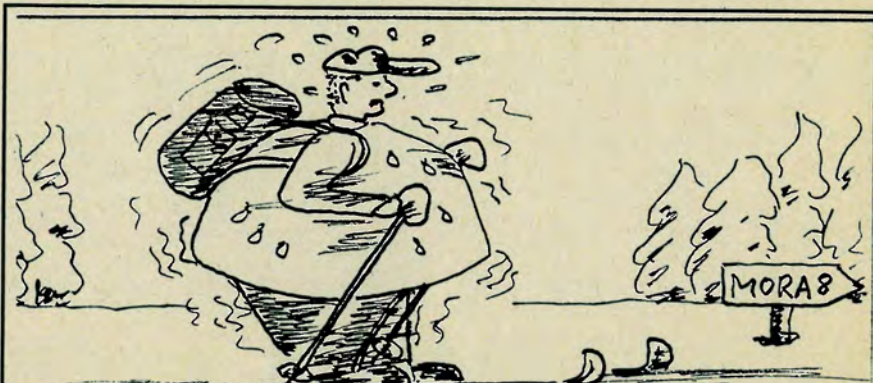
Festen tog så småningom slut, veckorna gick och samtalet om Vasaloppet föll i glömska. Ända till en kväll i slutet av Maj när jag var hemma hos morsan. Hon berättade om en f.d klasskamrat till mig som hade åkt Vasaloppet och nu tränade för Stockholm maraton.

Nej inte han, inte "Tången", tänkte jag. "Tången" hade under min skoltid tillhört den kategori av skolungar som alltid blev vald sist i ett lag, fick frossa så fort ordet gymnastik nämndes och led av fetma och kraftig övervikt. Han var bortskämd och rörde sig helst så lite som möjligt. Hans högsta önskan redan som åttaåring var att få bli pensionär, precis som sin morfar.

Själv så hade jag under min skoltid idrottat en hel del. Basket, orientering, skidor, pingis, ishockey, innebandy och fotboll var några av de idrotter jag utövade. Som mest höll jag på med fyra idrotts-grenar samtidigt, men började vid elva års ålder mer och mer inrikta mig på fotboll.

Ibland tränade jag så mycket att skolan blev lidande. Ibland så mycket att vår tränare i

fotbollslaget sa till mig att lugna ner mig, så att jag inte skulle "bränna mig". Ett uttryck jag inte förstod förrän jag var arton år då jag slutade med fotboll och all annan idrott. Jag hade då tränat så mycket att det blivit till en slentrian och bara kändes tråkigt, för det måste ju finnas mer än bara fotboll och träning.

Kunde min gamla klasskompis "Tången" klara Vasaloppet, så skulle väl jag också kunna klara det, tänkte jag....

När jag fick höra att "Tången" åkt Vasaloppet tänkte jag.

"Kan han, då kan f-n i mej jag med. Så innan jag tänkt tanken färdigt sa jag:

- Ja, jag har också tänkt åka Vasaloppet, jag ska åka nästa år. Jag har faktiskt börjat springa lite och ska nog vara i bra form till nästa års Vasalopp.

Alltihop var naturligtvis en jättelögn. Jag hade inte tränat eller sprungit det minsta på minst sju år. Det var då jag muckade. I det militära hade jag fått springa en hel del. Jag ska inte gå in på hur eller varför, men vid tjänstgöringens slut hade jag en väldigt god kondition. Att denna kondition sedan förändrats lite under de sju år som gått, ägnade jag inte den minsta tanke.

- Jaså, sa morsan.

- Jajamensan, sa jag.

Visst skulle jag åka Vasaloppet! Det hela framstod mer och mer klart nu. Att åka Vasaloppet skulle bli en "baggis". Allt jag skulle behöva göra var ju bara att börja springa lite. Jag skulle vara i form på nolltid.

När vi åkte därifrån bestämde jag att på måndagen skulle jag

börja min långa och "välplanerade" träning mot Vasaloppet. Inget skulle stoppa mig nu. Jag kände mig egentligen redan färdig för att åka. Som sagt, kunde "Tången", ja då skulle det här gå lätt som en dans. Jag kunde redan se hur jag gled över mållinjen i Mora. Inga problem, jag skulle ju inte vinna, jag skulle liksom bara genomföra loppet, så det var ju ingen mening att ta ut sig. Det var bara äran som det gällde, ni vet "I fädrens spår" och allt det där.

Jag gick till sängs den kvällen fullkomligt berusad av kommande framgångar och positiva andan. Hela måndagen på jobbet gick jag i en sorts grund coma uppfylld bara av tankar kring Vasaloppet. Jag skulle lägga upp träningen på följande sätt:

Först gällde det att bygga upp

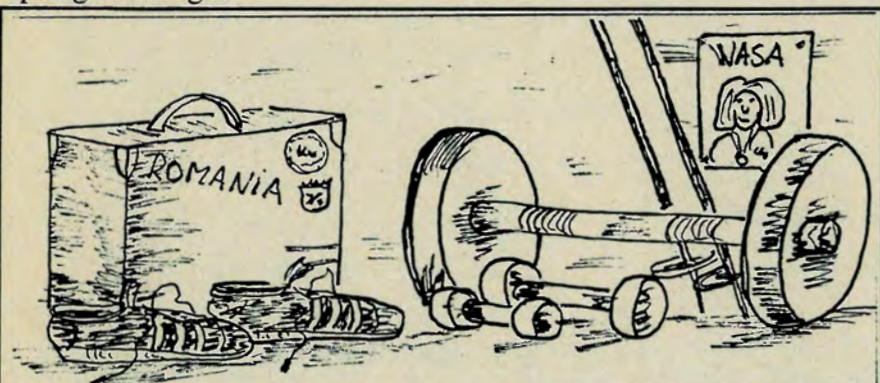
Forts. på nästa sida

konditionen en smula igen. Det skulle jag göra hela sommaren, genom löpträning. Främst på kvällarna då temperaturen sjunkit en aning och gjorde det behagligt att springa. Jag skulle börja lite lätt med en runda som sträckte sig ifrån vårt hus ner längs vägen till kanalen. Längs kanalen fram till Brinkebergskulle sluss, vidare till Onsjö golfbana och sedan hem igen genom skogen. En lagom sträcka att börja med, cirka 1 mil lång. Sedan skulle jag öka på löpträningen undan för undan. Jag kunde till exempel springa hemifrån och till morsan. Det var ungefär en och en halv mil enkel väg. Jag skulle dricka lite där och sedan springa hem igen.

Så såg mitt träningsprogram ut och när jag tänkte tillbaka på min tid i fotbollslaget, när vi som uppvärmning sprang två varv på 2,5-kilometaren. Det första varvet för att få upp flåset och det andra på tid, för att sedan springa tillbaka till fotbollsplanen för att börja med själva träningen. Då kanske ni kan förstå att mitt träningsprogram inte tycktes mig speciellt märkvärdigt. Arbetsdagen tog slut och jag skyndade mig hem. Väl hemma började jag förbereda mig för mitt första träningspass.

Jag åt en lätt middag, väntade sedan en och en halv timma tills magen hade gjort sitt och var färdig. Sedan började

deltagare i Vasaloppet. Så gick starten och jag sprang iväg mellan villorna på området, men enligt min inre syn gled jag iväg på skidorna. Nu lämnade jag helt verkligheten och fortsatte i mitt inre att åka skidor. Långt borta över alla mössbeklädda huvuden kunde jag se backen upp ifrån Sä lensjön. Men ännu var det långt dit. Efter cirka 200 meter började mina medtävlare knuffa mig med sina vassa armbågar och de trängde sig allt närmare in på mig. Det blev till slut väldigt svårt att ta sig fram. Plötsligt hängde sig en medtävlare i min högerarm och inte långt efter en till i vänster arm, och snart hade hela startfältet passerat mig. Jag kände att något tyngde ner mina axlar, och fann till min förvåning att ytterligare en medtävlare hade klättrat upp och satt sig på mina axlar. Där satt han framåtlutad, med skidor på och flåsade mig i örat. Han tog av sig sin svettiga skidluva och stoppade in den i min mun, vilket gjorde det väldigt svårt att andas. För att sedan göra det hela ännu värre, stoppade han upp sina pekfinger i mina näsborrar. Jag tittade åt höger och såg hur Gustav Vasa passerade mig. Med stor möda lyckades jag vrida på huvudet så mycket att jag kunde se bakom mig. Där var det alldeles tomt. Jag hörde något brumma till och tittade åt vänster. Där kom en funktionär körandes med en Caterpillar, och parkerade sedan på mina skidspetsar. Jag återvände sedan till verkligheten och det visade sig att jag kommit cirka en kilometer hemifrån. Lungorna pumpade

Jag skulle snabbt börja med löpträning för att sedan övergå till styrketräning och på så vis förbereda mig för Vasaloppet...

På hösten skulle jag börja med styrketräning. Armarna skulle ju ha sitt, det skulle ju stakas en del också. Sedan var det en del teknikträning med stavar och sånt och det gjorde jag kombinerat med styrketräning på senhösten. När så snön kom var jag färdig att börja med skidträningen. Då skulle konditionen vara så bra att jag snart utan vidare skulle kunna börja med träningsrundor på tre mil om dagen för att i slutändan utökas till femmilare.

påklädningsceremonin. Kläderna hade jag under helgen noggrant valt ut och lagt fram. Sportsockor, kortbyxor, T-shirt, tränings skor och kronan på verket, hårbandet. Hårbandet var tvunget, man måste ju set ut som en riktig elitmotionär.

Jag klev ut på förstubron och genast infann sin en konstig känsla av att jag befann mig på två ställen samtidigt. Jag stod ute på bron men upplevde att jag stod och stampade på startlinjen med övriga 15 tusen

som blåsbälgar och tycktes vara på väg upp genom matstrupen. Hjärtat var tvärliskt och hoppade fram och tillbaka i bröstkorgen. Jag var helt slut. Jag sjönk ner på huk och satt så i cirka fem minuter innan jag hade hämtat mig tillräckligt för att överhuvudtaget orka röra mig. Jag reste mig sedan och vände om hemåt. Att fortsätta var helt uteslutet. Det skulle antagligen ta mig hela kvällen att ta mig runt resten av rundan, om jag överhuvudtaget alls skulle överleva. Sakta började det gå upp för mig att Vasaloppet inte var menat för mig, åtminstone inte utan en sjuh-lvetes massa träning. Denna känsla av hopplöshet stärktes ännu mer av de löpsedlar som nu flimrade förbi min inre syn:

“Vasaloppsextra: Debutant död efter 1 km”

“Vasaloppet: Han nådde inte fram (till första backen)”

“Han dog med pjäxorna på”

Jag lommade, min Vasaloppskarriär var över innan den ens börjat. Jag skulle aldrig få stå på startområdet. Jag skulle aldrig få dricka blåbärssoppa i Risberg och jag skulle aldrig få komma på upploppet i Mora och få se klockstapeln.

Men vad jag skulle få göra, var att även i fortsättningen kliva upp tidigt en söndagsmorgon i mars och sätta mig framför TV:n, om jag ville uppleva Vasaloppet.

Anders Nilsson

"Storfräsaren"

Varje gång snön börjar komma går mina tankar till Vasaloppet. Och nu - när detta skrivs - har alltså snön kommit. Den här vintern blir det dock inget vasalopp för min del och knappast för någon annan inom "klanen" heller. Hittills är det ju bara två som klarat mandomsprovet! Var är ni ungdomar?

Mora. Då kom Gunnar Larsson blåsande på omvallade skidor, körde förbi och drog ifrån. Och inte nog med detta, även Åke Åkerström från Kloten hade lyckats med omvallningen och körde förbi ett par kilometer från mål.

- *Då var jag precis slut, berättade Olle för mig några*

Hittills är det bara två i "klanen" Östlund som klarat Vasaloppet. Författaren efterlyser ungdomarna. Men vem vill utsätta sig för något dylikt. Särskilt efter att man läst historien på de föregående sidorna skriven av Anders Nilsson.

När jag då tänker tillbaka är det inte i första hand mitt eget eller Åkes vasalopp jag tänker på. Ett av de allra roligaste och för min del mest spännande loppen är i stället det som gick 1957. Då hade det nämligen kunnat bli ännu en hälsing högst på prispallen. Och inte vilken hälsing som helst utan en av barndoms-kamraterna, Olle Nilsson från Njutånger, som dock åkte för Forsa där han då bodde.

Nu blev det "bara" en tredjeplats för Olle, men ni som är i den åldern att ni den gången kunde lyssna på radiosändningen från loppet minns kanske att Olle fortfarande ledde när det bara var en halvmil kvar till målet i

månader senare. Jag hade druckit blåbärssoppa vid varje kontroll och allt kändes bra. Men i Hökberg, 17 kilometer från målet, tog jag två muggar kaffe som jag alltid brukat göra. Detta tog knäcken på mig. Jag fick helt enkelt "kaffedarren" och blev helt klen.

Gunnar Larsson hade då vallat om i sin hemby Oxberg där han var sex minuter efter Olle. Han lyckades tydligen perfekt med vallningen och blåste lätt förbi alla på sträckan ner mot Mora. Det skall påpekas att skidföret var det sämsta tänkbara med nollgradigt vid starten i Sälen och flera plusgrader i Mora. På höjderna upp mot Oxberg däremot var

Forts. på nästa sida..

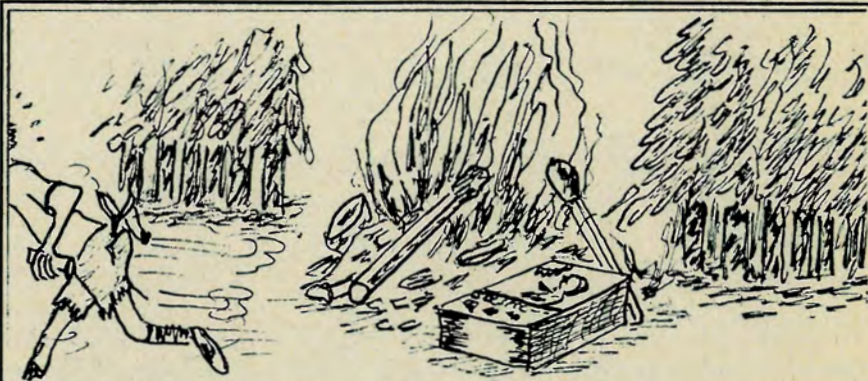
det kallföre vilket gjorde det hela ännu vanskligare. Ändå kämpade nästan alla åkarna fram till mål. Av 583 startande var det bara tre som bröt, även om den siste var sju timmar efter segraren i mål. Segertiden blev hela sex timmar och 23 minuter, precis en timme längre tid än året innan då Sigvard Jonsson från Rossön vann på 5,23.

Nu var det ändå inte meningen att jag skulle berätta bara om Vasaloppet, utan jag kom att tänka på Olle Nilsson också därför att vi hade våra små eskapader tillsammans under barndomsåren. Olle betraktades nog av de flesta på den tiden som en "liten buse". Han var säkert inte värre än många andra av oss, men se han råkade vara rödhårig också och det var inget gott tecken på den tiden. I dag är kriterierna på en sämre sorts människa lite annorlunda. Nu ligger man allra sämst till om man är svarthårig och har lite mörkare skäggstubb än "normalsvensken". Ja, tiderna förändras.

Alltnog, ett av våra hyss var att tända eld på sophögen ovanför dåvarande godtemplarhuset i Njutånger. Vi hade ju ingen "grannbarack" att tända på, så vad skulle vi göra. Jag tror säkert att det var Olle som svarade för tändningen, men jag tror det var mina - eller familjens - tändstickor. Några trodde nog att Olle hade lett mig in på de dåliga vägarna även om jag inte heller själv låg särskilt bra till trots att jag var i högsta grad ljushårig, något åt vikingahållet rent av...

Det tog i alla fall fyr ordentligt i sophögen och vi gjorde

vilda försök att släcka, men se det gick inte alls det. I stället drog elden iväg mot den närliggande skogen. Nu gällde det att fly eller illa fäkta. Vi valde att fly.

Det tog riktig fyr i sophögen. Snart var det risk för skogen intill..

Vi rusade iväg genom skogen, bort över takterna nedanför Erik Edströms och upp på järnvägen ungefär vid Tungströms bäcken (Sundsättersbäcken heter den nog egentligen). Olle hade sin mormor (eller var det farmor) borta i Sivik och dit sprang vi längs järnvägen. Detta var förstås en något farlig väg eftersom det på sina håll var svårt att komma bort från banvallen, men vem tänkte i upphetsningen på så triviala ting.

Vi kom fram till mormor och visst undrade hon vad vi gjorde ända där borta ensamma. Jag var ju knappt sex år, Olle något äldre. Jag tror säkert hon misstänkte att det var något "sattyg" på gång, men hon sa ingenting direkt om detta. Om jag inte minns fel fick vi "saft och bulla" och det behövde vi verkligen efter att ha sprungit större delen av sträckan från Njutånger. Rädd för fjärdingsman förstås som man skrämde barnen med på den tiden.

Tyvärre så var det ju ändå så

att vi under eftermiddagen måste återvända. Vi kunde inte gärna be mormor att få bo kvar. Det gick förstås betydligt saktare hem, då vi förresten tog landsvägen. Nu

visade det sig ändå att man upptäckt elden i ganska god tid och lyckats släcka innan det blivit alltför stora skador på skogen. Någon hade emellertid sett Olle och mig gå upp i skogen på förmiddagen så vi låg naturligtvis risigt till. Det blev ju inte bättre av att vi var försvunna hela dan.

Att Olle fick sig en rejäl omgång när han kom hem, det förstår jag. Pappa Folke var ju inte den som sparade på vare sig örfilarna eller riset. Hur det gick för mig minns jag inte. Jag var väl mer eller mindre immun mot stryk, men nog skulle jag tro att även pappa Algot använde sitt favoritredskap, riset, ett bra tag. Fast jag låg ju lite bättre till i den åldern förstås eftersom jag då ännu var minst. Det var väl först efter Svens födelse det drog ihop sig ordentligt då jag alltid fick veta att jag inte var minst längre. Och då fanns liksom ingen ursäkt för någonting.

Se därför till bara att få vara minst så länge som möjligt...

Jerker

Svartsorkarna

Förre grävmaskinisten, tillika förre åldermannen i sorksamhället på Stranna, Fabian Sork gick fram och tillbaka i det lilla kök som han delade med sin hustru Alfhilda. Det syntes på långt håll att det var någonting särskilt som gjort honom upprörd. I vanliga fall låg han numera mest på soffan och "njöt sitt otium" som det brukar heta.

- *Snälla Fabian, nu måste du berätta för mig vad det är som gjort dig så orolig på sistone, vädjade Alfhilda och stoppade hans oroliga vandring genom att trycka sin våta och mjuka nos mot hans välformade öra.*

- *Det är ingenting att prata om, sa Fabian som ville att Alfhilda skulle stå kvar länge med sin nostryckning. Men när hon så att säga släppt greppet fortsatte han.*

- *Jag går bara och funderar lite på livets konstigheter och hur korttänkta vi sorkar egentligen är. Jag kan inte hjälpa att jag allt emellanåt blir smått förbaskad - förlåt svordomen snälla Alfhilda. Jag ska försöka förklara för dig hur jag tänker och vad som ibland gör mig väldigt upprörd.*

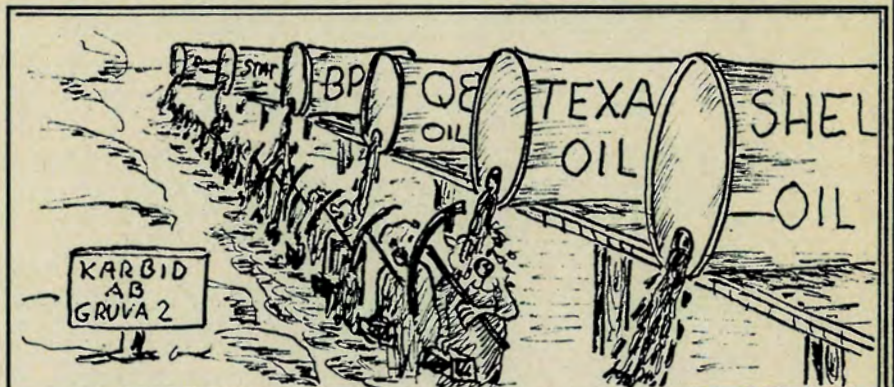
Och Fabian började berätta. Han talade lugnt och sansat, men allt emellanåt - särskilt när han blev upprörd - vippade mustascherna upp och ner. Alfhilda kunde vid dom tillfällena inte undgå att tänka på den gamle prästen. Eller präst förresten, han var till och med PROST (man skulle

kunna säga överstepräst) för alla sorksamhällen i hela Njutångers gamla socken. Han var ju borta nu men Alfhilda minns så väl hans vippande mustascher när han blev upprörd vid husförhör eller i andra sammanhang. Inte minst vippade dom flitigt under "lästimmarna" han hade med de sorkbarn som skulle konfirmeras. Dom hade ju förmågan att hitta på galenskaper som retade upp den gamle sorkprästen så pass att mustascherna vippade våldsamt långt efter att lästimmarna var över.

- *Du vet Alfhilda, inledde*

maktgalna individer inom Iggsjökollektivet slagits mot varandra i avsikt att gripa makten över sorksamhället.

- *Dom som bestämt över dom olika grupperna har inte drabbats där dom suttit i sina välskyddade och välbevakade håll och gett ord. Men sorkfamiljerna i gemen har haft det riktigt svårt. Dom har ju inte haft någon möjlighet att skydda sig. Deras bostäder har förstörts i många fall och dom har jagats från hus och hem. Det är fruktansvärda saker som pågår, det kan jag försäkra dig, sa Fabian.*

Alla tillhör vi samma släkte, sade Fabian. Enda skillnaden är att våra sorkbröder på andra sidan Iggsjön är lite mörkare i skinnnet..

Fabian, att våra sorkbröder på andra sidan Iggsjön är lite mörkare i skinnnet än vi. Lite mörkare mustasch- och ögonhårsfärg har dom också. Men detta är ändå det enda som skiljer oss åt. Alla tillhör vi sorksläktet.

- *Du vet också att Iggsjösorkarna haft det mycket besvärligt under lång tid. Dom har pressats till slagsmål med aggressiva sorkar från olika håll. Och det allra värsta är ju att olika*

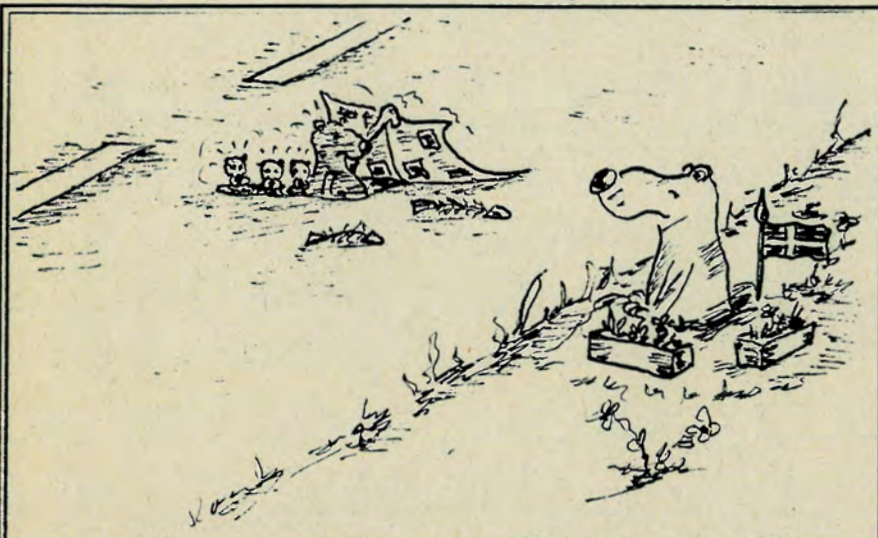
Där stannade Fabian upp en stund i sitt "föredrag". Han såg på Alfhilda att hon tänkte sig starkt in i Iggsjösorkarnas situation. Hon hade ju också haft stor familj med många barn. Han såg också att hennes ögon blinkade och en och annan tår föll ner över hennes vackra nos. Däremot visste han inte att Alfhilda tänkte tillbaka på sitt eget liv med Fabian. Inte hade dom haft det så fett alla gånger, men dom hade ändå aldrig lidit någon

Forts. på nästa sida..

egentlig nöd. Och dom hade alltid haft sitt hem att komma till och alltid fått äta sig någorlunda mätta. Hennes tankar gick naturligt nog i första hand till sorkhonorna och sorkbarnen. Usch vad dom måtte lida.

- Det värsta är ändå, sa

- Även om det blivit lite knappare också för oss på sistone så kan ju ingen säga annat än att vi lever gott. I jämförelse med många andra sorksaamhällen lever vi helt enkelt i ett överflöd. Vi saknar ingenting och våra hem är fyllda av mer eller mindre lyx. Jag kan inte förstå hur

Det är många av våra sorkgrannar som lider stor nöd. Och även om vi också har fått det lite sämre den sista tiden, lever vi trots allt inte i någon misär. Vi har det vi behöver, och lite till....

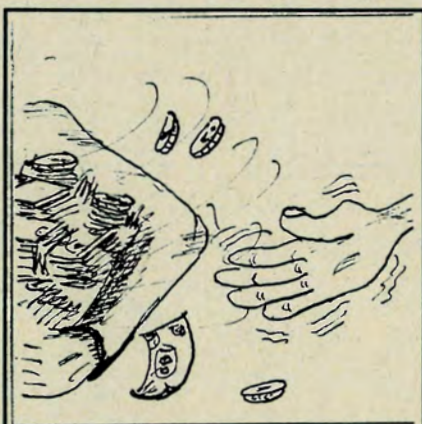
Fabian, att det inte bara är i Iggsjösamhället sådant här händer. Det förekommer också i många sorksamhällen längre ifrån oss. Och lidandet är naturligtvis detsamma där borta.

- Det är ju inte så konstigt att sorkar flyr från dessa trakter där dom inte har en chans att leva ett drägligt liv. Många kommer ju till oss, det har du säkert märkt. Nu är det dessvärre så att alltför många av våra egna invånare börjar gnälla över att vi blir för många. Vi kan inte ta emot dom, sägs det.

Nu vippade verkligen Fabians mustascher och det var ingen tvekan om att han var riktigt ordentligt upprörd. Frågan är om inte även han fällde en och annan tår.

någon kan säga att vi inte har råd att hjälpa våra medsorkar.

- Sedan är det en mycket viktig sak jag vill påpeka. Du vet hur det var för några

Visst har vi råd att hjälpa våra medsorkar, som hjälpte oss när vi hade problem.....

decennier sedan när hjulen snurrade för fullt i vårt sorksamhälle och vi ropade

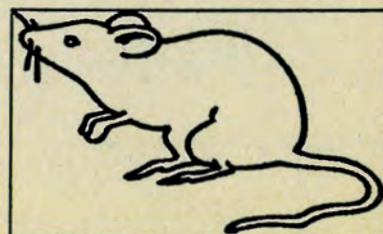
efter flera sorkarbetare. Inte minst när vi höll på att bygga upp vårt stora karbidverk som blev en viktig bit i vår utveckling mot välfärd. Under den tiden kom massor av vad dom nu kallar "svartsorkar" hit och hjälpte oss att hålla hjulen igång. Vår standard blev bättre och bättre och det var minsann ingen som kom med slagord om att "svartsorkarna" skulle ut. Många av dom är nu etablerade i vårt samhälle och vi trivs mycket bra med varandra.

- Dom hjälpte alltså oss den gången - och det är ju tack vare detta vi har vår välfärd - och därför bör det vara vår tur att nu hjälpa dom. Ingen ska komma och säga till mig att vi inte har råd. För det har vi. Om dom sedan är lite svartare i rygghåren än vi så är dom ju ändå helt vanliga sorkar med helt vanliga sorkliga känslor precis som vi.

- Innan jag nu spricker av ilska och upprördhet vill jag bara säga att vi måste få stopp på denna hetsjakt på "svartsorkarna". Här finns plats för oss alla i härbärgat, slutade förre grävmaskinisten Fabian Sork sin "predikan".

- Visst är det så, sa han till Alfilda, samtidigt som han kramade om henne. Och Alfilda bara nickade och tyckte som alltid att Fabian var det bästa som hänt henne.

Jerker Algotsson

Ett år har gått

Ett år har gått igen. Det är egentligen ofattbart vad fort ett år kan gå. Ju äldre man blir desto fortare går det. Jag tycker att det inte är mer än några månader sedan jag satt och försökte få till några rader till jultidningen, men nu sitter jag redan här igen.

En del har ju i alla fall hänt under det år som har gått. I sedvanlig ordning klarades Träffen av under en fin och rolig vecka i sommar. Fint väder och trevliga aktiviteter gör att den veckan rusar iväg och helt plötsligt står man där och är på väg att åka hem. Ett stort tack till dem som på ett så trevligt sätt såg till att allt fungerade till allas belåtenhet.

Annars har året naturligtvis till stor del bestått av arbete utom några kalla veckor i juni då vi hade

något som kallas semester. Att ha ett arbete idag är ju en förmån, så man ska inte klaga.

Nu ser vi fram emot ett nytt år, och jag hoppas att vi kommer att träffas någonstans i Sverige även i år. Jag hoppas också att Ni alla får vara friska och vi tillönskar er alla en God Jul och ett Gott Nytt År.

Sven, Kerstin o Buffan

TACK

till alla för att jag fick fira livets "mittpunkt" i lugn och ro för mig själv.

Det gjorde jag med hjälp av frisk fjällluft.

TACK

också för de presenter jag i efterhand fick mottaga från släkt och vänner.

Sverker Henriksson

Domkraften

En handelsresande kommer åkande i bil på en öde landsväg en sen och regnig höstkväll när han plötsligt får punktering.

Han har ingen domkraft så nu är goda råd dyra. Långt borta över åkrarna ser han ett ljus-sken och han tänker.

- Bonden får femtio kronor om jag får låna en domkraft.

Det är emellertid långt till gården, mörkt och regnigt. På väg över gårdet faller han plötsligt i ett djupt och lerigt dike. Medan han kravlar sig upp igen muttrar han.

- Bonnjäkeln ska inte ha mer än tjugofem kronor om jag får låna domkraften.

Nästan framme vid gården blir han jagad av en stor tjur men räddar sig med knapp nöd över ett taggtrådsstängsel.

I stugan sitter familjen och tittar på TV när det bankar hårt på dörren. När bonden öppnar får han se en liten lerig, sönderriven och blodig figur som hysteriskt vrålar.

- Du kan ta din förbannade domkraft och fara ända in i helskotta...

MEDDELANDE

För att om något underlätta för samtliga våra medlemskapsdeltagare, i sin iver att insupa nya kunskaper, meddelar nu sittande medelmästerskapstävlingsoordförande att följande ämnesområden kan förbises, då dessa ej kommer att figurera i själva tävlingsmomentet.

Ämnen att förbise: Japanska slagskepp under Mingdynastin, sengotisk brobyggarkonst, kända polska TV-profiler, Grönländska dansband, matematiska slamkrypare, hebreiska ordlekar, Gunther Görgelhoffers litterära storverk, grammatiska undantag, tvålkoppens historia, sushi, kvarkar, molusker, lobotomi, parapsykologi, köttfärslimpa, termikvindar, börsindex, benbrott, skadeinsekter, Ny demokrati och andra sinnesförvirringar samt rundstickade raggsoror och fotsvampsfloran.

Lycka till!

Vänligen

För tillfället sittande Medelmästerskapstävlingsoordförande.

Anders Nilsson

Oktoberdag

Marken ligger bar och svart
 De flesta träden har fällt sina löv
 Allt är blött
 Vinden viner, dansar runt med fallna löv
 Vi fryser, men så är hösten.
 En hastig scenförändring.
 Det är nåt som faller,
 är det regn?
 Nej, finkornig snö som snabbt
 ändras till "lapphandskar"
 Många, många.
 Marken blir vit, trädens grenar
 blir vita och nedtyngda.
 Allt blir ljusst, ulligt och gulligt.
 Visst är det vackert!
 Dagen efter är det slask, blask och tö.
 Som vanligt alltså.

Dammtussen

Nytt ordspråk

Ordspråk med tanke på vissa personers ve och vända inför surströmmingen.

När det vankas surströmming är det lättare att
 hitta tio björnar i skogen än en i köket.

Anders Nilsson

Bisste ni att...

... Det var 1724 som Jonas Alströmer började odla potatis på sitt gods Nolhaga vid Alingsås.

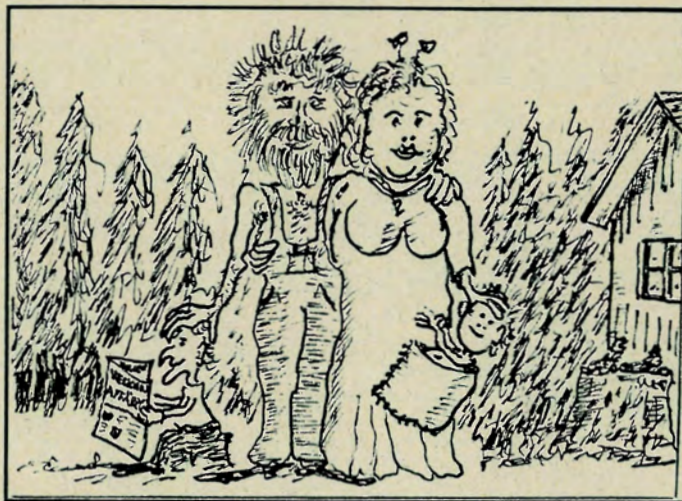
VAR RÄDDA OM VARANDRA!

Nedanstående dikt är insänd av Sven Jvarsson. Tyvärr vet vi inte vem författaren är. Tänkvärda ord är det likafullt.

*Ta dig tid att tänka, det är källa till kraft
 Ta dig tid att leka, det är den eviga ungdomens hemlighet
 Ta dig tid att läsa, det är visdomens springbrunn
 Ta dig tid att bedja, det är den starkaste kraften
 Ta dig tid att älska och bli älskad, det är ett gudagivet privilegium
 Ta dig tid att vara vänlig, det är vägen till lycka för dig och andra
 Ta dig tid att glädjas, skratta och le, det är musik för din själ
 Ta dig tid att ge och ge ut av dig själv, ty för kort är din dag att vara självisk
 Ta dig tid till skapande aktivitet, det är priset för att lyckas i livet
 Ta dig tid att glömma dig själv och vara till för andra, det är nyckeln som öppnar himmelen.*

Historien om innebandyn Familjen Bandis genombrott

Nu ska jag berätta historien om hur spelet innebandy kom till vårt avlånga land. I hjärtat av Södermanland bodde för många hundra år sedan en familj som hette Bandi. De var in-

vandrare från Egypten. Familjen Bandi bestod av fyra personer. Mamma Mura, pappa Urax och barnen Moderat och Gösta. Innan de kom till Sverige hade de brukat jorden i de norra delarna av Afrika, vad vi

idag kallar Sahara. Bandis var från början inte jordbrukare utan hade mest sysslat med kalhuggning. Jordbruket blev heller ingen bra affär för familjen som mer eller mindre tvinga-

des från platsen av arga skogsägare som hade fått se sin skog försvinna på nätterna. Detta p.g.a pappa Urax inte kunde hålla sin yxa i styr.

Familjen flydde till slut till Sverige och

slog sig ner i den svenska storskogen för att livnära sig på skogsavverkning. Men efter bara några år i Sverige blev familjen tvungna att återuppta jordbruket eftersom alla träd på plat-

Forts. på nästa sida.

sen var nedhuggna.

Och det var nu som fröet till innebandyn började gro på allvar.

Det var nämligen så att familjens överhuvud, pappa Urax, vägrade att börja med jordbruk igen och stängde således in sig i sin snickarbod och började tälja på en träpinne. Resten av familjen blev förstås förtvivlad och försökte förmå pappa Urax att öppna dörren och komma ut, men fadern vägrade.

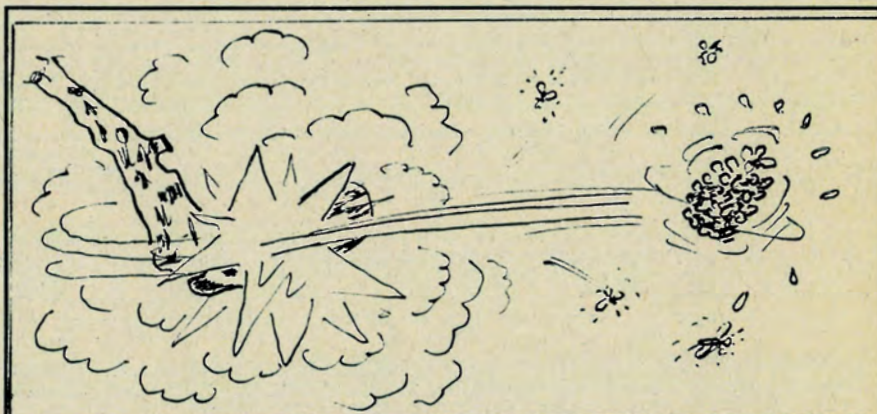
Så plötsligt ett år senare öppnar pappa Urax dörren till snickarboden och kliver ut. I handen har han den första kända innebandyklubban, som för övrigt finns att beskåda på Nationalmuseum i Stockholm. Urax Bandi vet förstås inte om att det är en innebandyklubba han har snidat till, men anar kanske att nyheten kan vara ett stort steg mot frihet och oberoende för familjen.

Alla blev förstås glada att återse Urax, men undrade också vad han hade sysslat med i snickarboden under ett helt år. Vad var det för märkvärdig uppfinning han hade med sig? Urax

demonstrerade sitt alster. Han lade upp en kotte på en liten stubbe och drämde iväg den så att det ekade i skogen. Det gick ett sus genom familjen när kotten for iväg genom luften. Alla vart begeistrade av nyheten, särskilt Gösta, eller Lill-Snodden, som han kallades av mamma eftersom han hängde i hennes kjol hela tiden.

Pappa Urax förklarade för den församlade familjen att detta var ett spel som han hade uppfunnit.

Åren gick och familjen fick fler och fler familjemedlemmar och pappa Urax var tvungen att förändra spelet allteftersom fler barn kom till världen. Han började således dela in sina barn i lag, och byggde till slut en lada där de kunde hålla till med sitt spelande. Detta p.g.a mamma Mura blev så upprörd varje kväll när barnen kom in och såg ut som lerbögar, efter en hel dags spelande bland lera och stubbar. I la-

Det tjongade till när Urax slog iväg det första Bandiskottet.....

Det skulle heta Bandi, precis som hans familj, deklarerade Urax. Spelet gick ut på att få så många kottar som möjligt mellan två stolpar som var utplacerade bredvid varann i skogen. Två kunde spela mot varann samtidigt, och den som fick flest kottar mellan stolparna vann spelet. Detta var alltså början till nutidens innebandy.

dan var det varmt och torrt och mamma Mura blev nöjd när hon slapp en massa onödigt tvättande. Pappa Urax bestämde sig nu för att spelet skulle heta inne-Bandi eftersom det spelades inomhus.

Äldste sonen Moderat, som hela tiden hade klagat på att det var för kallt och smutsigt att spela Bandi utomhus,

blev heller inte nöjd med att spela inomhus, därför att det var för varmt och dammigt. Pappa Urax blev naturligtvis irriterad på sin sons klagomål och föreslog sonen att åka till ett varmare ställe. Sagt och gjort. Äldste sonen Moderat tog sin far på orden, packade sin trunk och reste söderut. Med sig i bagaget hade han ett antal nysnidade bandiklubbor.

komma på ett alternativ till målstolpar. Han upptäckte då efter en tids vandrande i cirklar, hålet. Han anpassade reglerna efter den nya upptäckten och spelet fick också ett nytt namn, nämligen ModeratBandi. Detta var alltså förstadiet till vad vi idag kallar Golf.

Urax andre son, Gösta, eller "Snoddas", som han nu kallades, han var

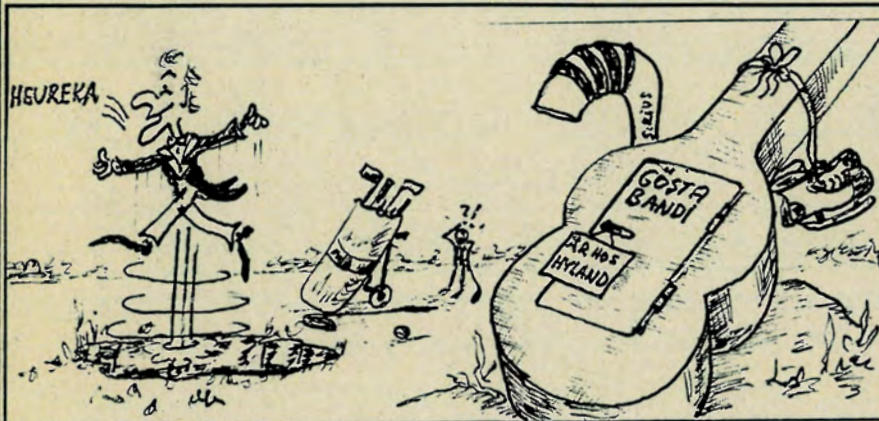
metspö och naturligtvis sina Bandiklubbor. Vad som hände med Gösta känner nog de flesta till. Han introducerade Bandi på is och blev själv en väldigt duktig spelare. Han blev också känd för sin vackra sångröst och sina tolkningar av flottarnas vardag.

J hemmet var naturligtvis pappa Urax och mamma Mura ledsna över att äldsta sönerna hade gett sig av, men tröstade sig med att det hade gått bra för dem båda.

Det hade även gått bra för övriga familjen Bandi, som nu hade gått över till fabriksstillverkning av mål och klubbor. Dessa båda tillbehör såldes över hela landet med god förtjänst.

Några år senare startades även tillverkning av en helt ny boll, med handborrhåll. En boll som kom att revolutionera hela Innebandin. Detta var prototypen till dagens aerodynamiska plastboll.

Jaa, detta var alltså historien om en familj, en idrott, en livsstil och ett kalhygge.....

Det gick bra för båda sönerna Bandi, Gösta drog norrut och startade Bandi på is. Moderat skapade Moderatbandi i södern....

Nere i södern gick det bra för Moderat. Han köpte upp mark och började anlägga gräsmattor för Bandispel. Han bildade också en förnäm Bandiklubb där endast "gräddan" av samhället fick tillträde och medlemskap. Bandispelet frodades och noblessen fick något nytt att samlas kring.

Eftersom tillgången på träd var dålig i området, var Moderat tvungen att

ju inte så liten längre, ogillade också faderns idéer om Bandi inomhus. Gösta, som var en naturmänniska, tyckte bättre om att hålla till med sitt Bandispel nere på älvens vinteris. Han tyckte att Bandin kunde vara ett utomhusspel.

Och innan pappa Urax visste ordet av, var också Gösta utflugen. Gösta drog sig norrut för att söka lyckan. Med sig på färden hade han sitt

Hans Gunnarsson
Innebandyforskare

Ystadreportern "i sista minuten"

Här sitter jag på Mariacaféet i Ystad. Det är söndagen den 7 november och Mariakyrkans tegelröda fasad, mittemot över gatan visar inga tecken på att rämna. Den står

“Sörmlänningen med öronlappsmössan” och “den siste luffaren”, Vincent, som ofta ses vandrande ner mot uteserveringen Bäckhästen. Med dragspelet i den ena näven, och skapligt korpulent (160 kilo) flickvän i den andra. För att på sitt eget vis spela för cafégästerna och på sätt få ett gratis mål mat av ägaren. Ystad är ju trots det en stad som alltid levt på dom som kommit utifrån, d.v.s sommarens täta flod av turister. Kolonin av stockholmare är också stor i staden, men staden som sådan har aldrig satsat på någon turism, vilket kan vara positivt då ofta sådana satsningar innebär exploatering och önskan om lättillgänglighet.

Ystad är en stad att jobba sig fram till upplevelser i, och det borde all turism vara inriktad på. Nej, nu har jag druckit två stora baljor Gevaliakaffe och på intet sätt kommit in på vad jag egentligen skulle skriva om. Jag har skrivit om småstadsmentalitet och att stöta bort det som inte passar in i mönstret. Låter inte helt olikt tillståndet i landet Sverige och är naturligtvis

inte det heller.

Ett land behöver nya infall, nytt blod. Låtom oss blandas. Det enda rimliga förhållningssättet gentemot de som kommer till vårt land på flykt eller av andra orsaker

är att förhålla sig på samma sätt som vid andra mellanmännsliga kontakter, med såväl närkingar, medelpadingar eller dalslänningar. Det vill säga likt bina hoppa från blomma till blomma och utforska om där finns någon nektar. Finns där ingen flyger vi till nästa blomma, utan att för den skull dra några generella slutsatser över att det inte fanns någon nektar vid den första blomman.

Vad ni gör så sitt inte i kuporna och utgå ifrån att där inte finns någon nektar. Det skulle aldrig bina göra.

Jag går nu in på min tredje kopp kaffe och det börjar mörkna så smått. Jag får väl försöka avrunda det här bidraget till Trollens Nyheter som egentligen inte handlar om något, men som ändå handlar om en hel massa som man kan fundera över när man sitter här ensam med en kopp kaffe och eventuellt ett litet wienerbröd. Jag drar på mig blårocken och spankulerar ut i den frostiga Ystadkvällen. Jag önskar eder alla en fröjdefull jul.

Bernie Olovsson

där som den alltid gjort ända sedan 1200-talet och lär väl stå en bra stund än. Att dricka sitt kaffe på lokal har jag alltid tyckt vara det enda rätta. En sysselsättning som jag hängivit mig åt länge och lagt ner åtskilliga kronor på. Från denna utblick kan man ta del av människoflödet och vardagsbestyren i en stad. I detta fall småstaden Ystad, som arkitektoniskt har behållit sitt ursprung och sparat den gamla bebyggelsen. Här har inga betongvisioner à la 60-tal fått växa och kväva. Med omsorg har nybyggnationerna inlemmats i den gamla stadskärnan. Ystad är en alldeles otroligt vacker stad att spankulera omkring i. Det finns ändå problem i denna lilla stad. Det kan verka som om människorna också danats av det till ytan viktiga. Småstadens gissel, stadspatriotism. Ystadborna drar sig tillsammans och har kontroll på sitt, låter inget få sticka ut. Avvikande stöts bort ordentligt och tidigt. Det kan vara en förklaring till varför Ystad alltid har haft och har en så rik flora på så kallade original. Till exempel “Skepparn”,